

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots LESD 263., 264. un 266. panta pārkāpums.

— Komisija ir pārkāpusi Tiesas spriedumu lietā C-566/10 P, kurā par prettiesiskiem ir atzīti paziņojumi, kuros kā valodas, kuras Savienības atklāto konkursu kandidāti var norādīt kā otro valodu, ir noteiktas vienīgi angļu, franču un vācu valoda.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots LESD 342. panta un Regulas Nr. 1/58 1. un 6. panta pārkāpums.

— Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija, nosakot vienīgi trīs valodas, kuras ir pieļaujamas kā Savienības atklāto konkursu kandidātu otrā valoda, faktiski ir ieviesusi jaunu valodu lietojumu iestādēs, aizskarot Padomes ekskluzīvo kompetenci šajā jomā.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots EKL 12. panta, tagad LESD 18. panta, [Eiropas] Savienības Pamattiesību hartas 22. panta, LES 6. panta 3. punkta, Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. punkta un 3. panta, Regulas Nr. 1/58 1. un 6. panta un Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta, 27. panta 2. punkta un 28. panta f) punkta pārkāpums.

— Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisijas noteiktais valodu ierobežojums ir diskriminējošs, jo ar iepriekš minētajiem noteikumiem ir aizliegts, ka attiecībā uz Eiropas [Savienības] pilsoņiem un pašiem iestāžu ierēdņiem tiek noteikti valodu ierobežojumi, kuri vispārīgi un objektīvi nav paredzēti iestāžu reglamentos, kā norādīts jau minētajā Regulas Nr. 1/58 6. pantā, un kuri līdz šim nav pieņemti, kā arī ir aizliegts noteikt šādus ierobežojumus, ja vien to nepamato īpašas un pamatotas dienesta intereses.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots LES 6. panta 3. punkta pārkāpums, ciktāl tajā ir noteikts tiesiskās palāvības aizsardzības princips kā pamattiesības, kuras izriet no dalībvalstīm kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām.

— Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisija esot pārkāpusi pilsoņu palāvību attiecībā uz iespēju kā otro valodu izvēlēties jebkuru Savienības valodu, kā tas vienmēr ir bijis līdz 2007. gadam un kā tas autoritatīvi ir apstiprināts Tiesas spriedumā lietā C-566/10 P.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvota pilnvaru sagrozīšana un materiālo tiesību normu attiecībā uz paziņojumu par konkursiem raksturu un mērķi pārkāpums.

— Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisija, preventīvi un vispārīgi nosakot vienīgi trīs valodas, kuras ir pieļaujamas kā otrā valoda, faktiski pirms paziņojuma un pieņemšanas nosacījumu posma iepriekš ir pārbaudījusi

kandidātu valodu zināšanas, kas bija jāveic konkursa laikā. Tādējādi valodu zināšanas ir noteicošās salīdzinājumā ar profesionālajām zināšanām.

6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots LESD 18. panta un 24. panta 4. punkta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 22. panta, Regulas Nr. 1/58 2. panta un Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta pārkāpums.

— Prasītāja šajā ziņā norāda, ka, paredzot, ka dalības pieteikumi obligāti ir jāiesniedz angļu, franču vai vācu valodā un ka vienā no šīm valodām EPSO nosūta kandidātiem paziņojumus par konkursa norisi, ir pārkāptas Eiropas [Savienības] pilsoņu tiesības sazināties ar iestādēm savā valodā un turpinās diskriminācija pret ikvienu pilsoni, kuram nav padziļinātas kādas šīs valodas zināšanas.

7) Ar septīto pamatu tiek apgalvots Regulas Nr. 1/58 1. un 6. panta, Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta un 28. panta f) punkta, Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta un LESD 296. panta 2. punkta (pamatojuma nenorādīšana), kā arī samērīguma principa pārkāpums, kā arī faktu sagrozīšana.

— Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisija tikai trīs valodu noteikšanu ir pamatojusi ar prasību, ka jaunie darbinieki uzreiz ir jābūt spējīgiem sazināties iestāžu iekšienē. Šāds pamatojums sagroza faktus, jo nav tā, ka attiecīgās trīs valodas ir visbiežāk izmantotās dažādu valodu grupu saziņā iestādēs; tas ir arī nesamērīgs ierobežojums attiecībā uz pamattiesībām netikt pakļautam diskriminācijai, pamatojoties uz valodu.

Prasība, kas celta 2013. gada 15. maijā — *Now Wireless/ITSB — Starbucks (HK) ("now")*

(Lieta T-278/13)

(2013/C 207/82)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Now Wireless Ltd* (Guildford, Apvienotā Karaliste) (pārstāvis — *T. Alkin, Barrister*)

Arbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece: *Starbucks (HK) Ltd* (Honkonga, Ķīna)

Prasītājas prasījumi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu un

— piespriest atcelt Kopienas preču zīmes reģistrāciju Nr. 1 421 700 preču zīmes faktiskas neizmantošanas dēļ;

— piespriest reģistrētajam īpašniekam atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Reģistrēta Kopienas preču zīme, par kuru iesniegts pieteikums par atcelšanu: grafiska preču zīme, kas ietver vārdisku elementu "now", attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 35., 41. un 42. klasē — Kopienas preču zīme Nr. 1 421 700

Kopienas preču zīmes īpašiece: otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībiece

Lietas dalībiece, kas lūdz atcelt Kopienas preču zīmi: prasītāja

Anulēšanas nodaļas lēmums: daļēji atcelt Kopienas preču zīmes reģistrāciju

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 2. punkta pārkāpums

Prasība, kas celta 2013. gada 24. maijā — Ezz u.c./Padome

(Lieta T-279/13)

(2013/C 207/83)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Ahmed Abdelaziz Ezz (Giza, Ēģipte), Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama (Kaira, Ēģipte), Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (Londona, Apvienotā Karaliste), Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (Giza, Ēģipte) (pārstāvji — J. Lewis, Queen's Counsel, B. Kennelly, Barrister, un J. Binns, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Padomes 2013. gada 21. marta Lēmumu 2013/144/KĀDP, ar ko groza Lēmumu 2011/172/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV L 82, 54. lpp.), un Padomes 2011. gada 21. marta Regulu (ES) Nr. 270/2011 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ēģiptē (OV L 76, 4. lpp.), — tā kā šie pasākumi ir turpināti ar Padomes 2013. gada 21. marta lēmumu — tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītājiem; un

— piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības, kas celta saskaņā ar LESD 263. pantu, pamatošanai prasītāji izvirza sešus pamatus.

1) Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka a) Padomes Lēmumam 2013/144/KĀDP nav pienācīga juridiska pamata, jo tas neatbilda LESD 29. panta prasībai, un b) Padomes Regula (ES) Nr. 270/2011 nevarēja tikt paturētā spēkā, jo tā neatbilda tās juridiskā pamata prasībām — LESD 215. panta 2. punktam.

2) Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka nav izpildīts ierobežojošo pasākumu pieņemšanas kritērijs, kā tas ir izklāstīts Padomes Lēmuma 2011/172/KĀDP 1. pantā un Padomes Regulas (ES) Nr. 270/2011 2. pantā. Turklāt tiek apgalvots, ka atbildētājas pamatojums ierobežojošo pasākumu pieņemšanai pret prasītājiem ir pilnībā nekonkrēts, nespecifisks, nepamatots, neattaisnots un nepietiekams, lai pamatotu šādu pasākumu piemērošanu.

3) Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz aizstāvību un efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, jo a) ierobežojošos pasākumos nav paredzēta procedūra, saskaņā ar kuru prasītāji tiktu iepazīstināti ar pierādījumiem, ar kuriem tika pamatots lēmums iesaldēt to līdzekļus, vai saskaņā ar kuru tie varētu efektīvi sniegt savus apsvērumus par šiem pierādījumiem, jo b) sniegtajos pamatojumos ir ietverti vispārēji, nepamatoti un nekonkrēti apgalvojumi par tiesvedību tiesā un c) atbildētāja nav sniegusi pietiekamu informāciju, lai prasītāji varētu atbildei efektīvi sniegt savus apsvērumus, kas neļauj Tiesai izvērtēt, vai Padomes lēmums un vērtējums ir pamatots un balstīts uz pārliecinošiem pierādījumiem.

4) Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja nav norādījusi prasītājiem pietiekamu pamatojumu par to iekļaušanu ierobežojošajos pasākumos, tādējādi pārkāpjot tās pienākumu norādīt faktisku un specifisku pamatojumu tās lēmumam, ieskaitot specifiskus individuālus iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka prasītāji ir atbildīgi par Ēģiptes valsts līdzekļu piesavināšanos.

5) Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka atbildētāja bez pamatojuma un nesamērīgi ir pārkāpusi prasītāju tiesības uz īpašumu un reputāciju.

6) Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka tas, ka atbildētāja ir iekļāvusi prasītājus to personu sarakstā, pret kurām tiks piemēroti ierobežojošie pasākumi, ir balstīts uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.